

det, hvis der sker Misbrug. Ogsaa set fra det offentliges Synspunkt er dette det eneste rigtige.

Med Hensyn til § 20, hvorom der har været megen Strid, er der sket en væsentlig Ændring. § 20, Stykke 2, i Lovforslaget lød saaledes: „Det skal ikke kunne anses for at være fyldestgørende Grund til at forlade et Arbejde“ o. s. v. Det, vi fra Socialdemokratiets Side stadig har hævdet var urimeligt, var dette, at naar en Mand gennem Flid og Arbejdsomhed havde skaffet sig en højere Løn, og han og Arbejdsgiveren var enige om den Løn, han nu fik for sit Arbejde — det var paa en Maade hans Løntarif —, og Arbejdsgiveren saa i Henhold til denne Paragraf kom og sagde: Nu sætter jeg din Løn ned til saa og saa meget, skulde Arbejderen ingen Understøttelse kunne faa, dersom han af den Grund forlod Arbejdet. Dette sidste om at forlade Arbejdet er altsaa gaaet ud, og i Stedet for er der kommet en Bestemmelse om, at han skal tage Arbejde til den sædvanemæssige Betaling, som gives for tilsvarende Arbejde. I denne Affattelse kan vi tiltræde Bestemmelsen. Den sidste Bestemmelse i Stykke 2 siger: „Ej heller skal det kunne anses for at være fyldestgørende Grund til at forlade et Arbejde eller vægre sig ved at overtage et anvist Arbejde, at Arbejdstiden ved dette er nedsat, jfr. foran Nr. 8.“ Denne Passus er blevet strøget, og det betyder, at heretter vil det være gennem frivillig Overenskomst mellem Arbejdere og Arbejdsgiver, at der kan etableres Arbejde paa indskrænket Arbejdstid.

Saa er der en Paragraf, som i hvert Fald jeg i særlig Grad glæder mig over. Jeg fremhævede forleden Dag, da jeg havde Ordet, det uheldige i, at en Masse Kommuner ikke bevilgede fortsat Hjælp til de unge. Jeg sagde da, og jeg gentager det her: Hvor skal disse unge gaa hen? Arbejde findes der ikke; at rejse er ganske umuligt; og stjæle maa de heller ikke; men leve skal de nu en Gang. Derfor er Arbejdsløshedskasserne i den sidste Tid overbebyrdede med Ekstrakontingent til Understøttelse til Ikke-Familieforsørgere. Saa vidt jeg ved, er der for Tiden over 40 000. I Landstingets Forslag indkom den Bestemmelse, at disse unge nok kunde faa Understøttelse, men det hedder dér, at Understøttelse til ugifte Personer, der ingen Forsørgerpligt har, kun kan ydes efter Vedtagelse af den paagældende Kommunalbestyrelse. Dette skal i Henhold til de Ændringsforslag, der her stilles, gaa ud, saaledes at de paagældende stilles lige med Familie-

forsørgere. Det er Indenrigsministeren, der skal fastsætte Regler ogsaa for Understøttelsen til de unge i Henhold til de Bestemmelser, Indenrigsministeren nævnte. Det betragter jeg som et overordentligt Gode. Det er ganske umuligt, at disse unge Ikke-Familieforsørgere vedblivende kan gaa hele Vinteren, uden at der ydes dem Understøttelse.

Maa jeg saa med Hensyn til Nødhjælpsarbejderne sige, at vi fra Socialdemokratiets Side er gaaet med til Nødhjælpsarbejderne ud fra følgende Forudsætninger: Amtsudvalgene sammensættes af lige mange Arbejdere og Arbejdsgivere; Indenrigsministeren har i Udvalget udtrykkelig erklæret, at det sker efter Indstilling henholdsvis af Arbejdernes faglige Organisationer og Arbejdsgivernes Organisationer, men Udvalgenes Myndighed indskrænkes til, at de til Indenrigsministeren skal indstille de Nødhjælpsarbejder, der skal udføres, og Arbejdsvilkaarene derfor, og det er Indenrigsministeren, der skal fastsætte Betingelserne. Her har Indenrigsministeren henvist til de to Tilfælde, hvor der allerede er fastsat Arbejdsvilkaar for Nødhjælpsarbejder, nemlig i Hjørring og i Vejle, og det er jo en Kendsgerning, at dér er Tariffen overholdt og Arbejdstiden nedsat. Endvidere er der indføjet den Bestemmelse, som den ærede Ordfører for Venstre (Lillelund) oplæste, nemlig at ved Nødhjælpsarbejder skal Vilkaarene fastsættes saaledes, „at de flest mulige arbejdsløse derved kan finde Beskæftigelse“. Dette understreger yderligere, at Nødhjælpsarbejderne skal udføres paa nedsat Arbejdstid. Ud fra disse Synspunkter har vi ikke næret nogen som helst Betænkelighed ved at gaa med til Bestemmelserne om Nødhjælpsarbejder. I det hele taget kan jeg ud fra de Betragtninger, jeg her har fremsat, anbefale de stillede Ændringsforslag.

Dernæst har jeg et Par særlige Bemærkninger at gøre. Forleden Dag sagde jeg et Par Ord om den nuværende Arbejdsløshedsinspektør, foranlediget ved, at paa et Møde, jeg faa Dage forinden havde været til, og hvor der var en 400—500 Repræsentanter for samtlige Arbejdsløshedskasser her i Landet til Stede, var en af de værste Anker, der blev rettet mod Lovforslaget, den, som ogsaa jeg rettede forleden Dag. Man havde nemlig den bestemte Opfattelse, at det var Hensigten at bortfjerne den nuværende Arbejdsløshedsinspektør Frøken Clara Black. Nu skal jeg straks sige, at jeg regner ikke Frøken Black for at tilhøre den Klasse,